

1  
MOJA SESTRA  
**UPIRKA**  
Záměna



Sienna Mercerová

COO  
BOO 

# Moja sestra upírka 1

## Záměna

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke  
[www.albatrosmedia.sk](http://www.albatrosmedia.sk)



**Sienna Mercerová**

**Moja sestra upírka 1 – Záměna – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.  
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať  
bez písomného súhlasu majiteľov práv

MOJA SESTRA  
UPÍRKA

1

Záměna

Sienna Mercerová

# OBSAH

KAPITOLA 1 .....	7
KAPITOLA 2 .....	20
KAPITOLA 3 .....	36
KAPITOLA 4 .....	48
KAPITOLA 5 .....	68
KAPITOLA 6 .....	88
KAPITOLA 7 .....	105
KAPITOLA 8 .....	117
KAPITOLA 9 .....	127
KAPITOLA 10 .....	144
KAPITOLA 11 .....	159
KAPITOLA 12 .....	174
KAPITOLA 13 .....	187

*Venujem môjmu bratovi Jaredovi,  
ktorého mám veľmi rada  
a ďakujem mu za všetko.*



# ❧ KAPITOLA I ❧

*A je to tu*, pomyslela si Olívia Abbottová, len čo jej mama zišla autom z obrubníka a odišla preč.

Olívia stála na chodníku a už asi milióntykrát si naprávala nové ružové šaty. Zvyčajne sa v ružovej cítila najlepšie, ale z akéhosi nejasného dôvodu to v ten deň tak nebolo.

Olívia sa snažila potlačiť nervozitu. Koniec koncov, nešlo o celoštátnu súťaž v roztlieskavaní alebo čo. Bol to len prvý deň ôsmej triedy v novej škole. V neznámom meste, kde nikoho nepozná.

Bola z toho úplne na nervy.



Keby jej otec nedostal novú prácu, hopkala by si teraz do starej školy spolu s Mimi a Karou a zvyškom dievčat z tímu roztlieskavačiek. Namiesto toho bola však novým dievčaťom bez kamarátov, ktoré sa z ničoho nič objavilo v škole päť týždňov po začiatku školského roku.

Olívia bola *však* odhodlaná vyťažiť z tejto situácie to najlepšie. Prirovnala to k situácii, keď prvýkrát jedla suši. V prvej chvíli to bolo divné – neznáme a trochu zvláštne páchnuce – ale potom si to zamilovala. Okrem toho, čo iné jej ostávalo? Plakať, až kým nepôjde na strednú?

Olívia narovнала chrbát a dvakrát tleskla rukami ako na začiatku roztlieskavania. Potom s úsmevom na tvári statočne vykročila k hlavnému vchodu.

Bývalá škola bola moderná hranatá budova, natretá kombináciou otrasnej béžovej a hnedej farby. Základná škola Franklin Grove bola však iná. Vyzerala, ako by mala tisíc rokov. Obrovské stĺporadie v prednej časti bolo omotané brečtanom a za ohromnými dubovými dverami sa rozprestierala velikánska hala, do ktorej by sa zmestila ľudská pyramída zo šestnástich roztlieskavačiek. Bývalá škola bola oblepená inšpiračnými





plagátmi s heslami, ktoré nedávali zmysel, ako napríklad: ŽI KAŽDÝ DEŇ, AKOBY TO BOL DNEŠOK! Na stenách tejto školy viseli čiernobiele školské fotografie z čias takmer doby ľadovej. Olívia prešla okolo fotografie na pamätnej tabuli, na ktorej stálo ZHROMAŽDENIE, 1912. Na fotografii boli študenti s vážnymi tvármi a v čiernych róbach.

Aspoňže hluk pred prvou hodinou bol známy: buchot dverí skriniek, piskot tenisiek na linoleu, smiech študentov. Olívia sa predierala cez zhon. Zdalo sa jej, že tu je oveľa viac gotikov ako na jej starej škole. Boli čiernobieli ako fotografie na stenách: čierne veci, bledé tváre, ťažké čierne kanady.

Olívia zbadala svoj odraz vo vitríne. Jej pekné šaty sa vznášali ako duch pred zájdenými trofejami a čiernym transparentom DO TOHO, DIABLI Z FRANKLIN GROVE! Olívia sa snažila usmievať, ale zvieralo jej srdce. Vyzerala ako lízanka na cintoríne. Čo ak sa jej nikdy nepodarí zapadnúť?

„S chuťou do nového dňa,“ vyrušil ju hlas. Vystrašená Olívia si uvedomila, že stojí v ceste gotičke. Strapatý drdol na jej hlave držala drevená ihlica – *Fiha*, pomyslela si Olívia – *čínska palička!* – mala na sebe



čierne šaty so šikmým lemom, ktorý začínal na jednej strane nad kolenom a končil na druhej pri členku.

Olívia urobila krok doľava v snahe uhnúť sa jej z cesty, ale gotička urobila to isté. Obe sa potom posunuli do druhej strany. Potom opäť urobili krok doľava. Olívia sa prevínilo zasmiala, ale dievča na ňu akosi divne pozeralo. Nie nejako zlostne alebo tak. Pozeralo skúmavo ako zvedavá čierna mačka.

„Nepoznáme...“ začalo dievča so zamračeným pohľadom. „Si tu nová?“

„Ako to vieš?“ žartovne sa opýtala Olívia.

„Takže asi hľadáš riaditeľňu, pravda?“ odpovedalo dievča s nepatrným úsmevom na tvári. Vtom k nim podišla ďalšia gotička v čiernom tričku s ružovým nápisom HOP, ZAJKO, HOP! a foťákom na krku. Prvé dievča kývlo na kamarátku a potom ukázalo Olívii, ktorým smerom má ísť. „Na konci zaboč a napravo uvidíš riaditeľňu.“

Olívia išla úplne zlým smerom. „Vďaka,“ povedala nesmelo. „Asi by som sa túlala po chodbách v snahe nájsť riaditeľňu, až kým by ma neposlali do riaditeľne za to, že sa túlam po chodbách!“

Olívii sa ul'avilo, keď zbadala na tvárach oboch



gotičiek úsmev. Potom sa tá s paličkou vo vlasoch pozrela na ňu, akoby si ju chcela zapamätať. Nakoniec mykla plecami. „Tak veľa šťastia.“ A s tými slovami obe odišli preč.

Riaditeľňa bola presne tam, kde povedalo dievča.

„Posaďte sa tu,“ povedala sivovlasá sekretárka. „Riaditeľ Whitehead vás o chvíľu zavolá.“

Olívia sa poobzerala a zbadala prázdnu stoličku vedľa dievčaťa s dlhými hebkými vlnitými blond vlasmi, ktoré si čítalo hrubú ošúchanú knihu v mäkkej väzbe. Dievča malo na sebe rifle a žlté tričko a na zemi pri nohách ležala plátenná taška s odznakom na remeni s nápisom AJ MIMOZEMŠŤANIA SÚ ĽUDIA.

*Konečne niekto, kto nie je v čiernom!* pomyslela si Olívia. Podišla k nej a vystrela ruku. „Ahoj. Olívia Abbottová.“

Dievča zdvihlo pohľad od knižky. Vyzeralo zmätene. „Nie, volám sa Kamila. Kamila Edmunsonová.“

Olívia sa zasmiala. „Nie, chcela som povedať, že *moje* meno je Olívia,“ vysvetľovala. „Teší ma, Kamila.“

Kamila vystrúhala grimasu „ja som ale hlúpa“ a potriasli si rukami. „Prepáč. Som *úplne* zahľbená do čítania.“



Olívia sa posadila. „Nie je to to najlepšie? Keď ťa kniha chytí tak, akoby si bola v inom svete?“

„Presne!“ dychtivo povedala Kamila. Zdvihla obálku knihy: *Náhodný vstup* od Coala Knightleyho, druhá časť trilógie kyborgov. „Čítala si to?“

„Nie. Je to dobré?“ opýtala sa Olívia.

„Žartuješ?“ vykrikla Kamila. „Čítam ju už tretíkrát!“

„Ja som takto prečítala všetky knihy o grófovi Virovi.“ Olívia si vzdychla. „Vieš, o upíroch, vyciciavaní krvi, riasených golieroch. Je to moja tajná nerest?“

„Neboj sa.“ Kamila sa zaškerila. „Nikomu to neprezradím, ak ty nikomu nepovieš, že ovládam beta jazyk kyborgov.“

Olívia sa zasmiala. „Platí!“

Odrazu sa objavil riaditeľ, ktorý vyzeral presne ako riaditeľa na všetkých školách: holohlavý, košeľa s krátkymi rukávami, otrasná kravata.

„Olívia Abbottová?“ opýtal sa. „Vitajte na Franklin Grove.“



Ivy Vegová by najradšej pohrýzla svoju najlepšiu kamarátku Sofiu Hewittovú za to, že ju opustila, keď vošli do triedy na hodinu nosky. No a čo, že už skoro meškali? Neznamená to, že musela hneď po druhom zvonení utekať do lavice a nechať ju stáť vo dverách ako soľný stĺp.

Ivy pevne stisla tmavý smaragdový prsteň, ktorý jej visel na retiazke okolo krku, a dúfala, že ju zbaví strachu ako čarovný amulet. Kiežby. Už to boli tri týždne, čo pani Starlingová urobila zasadací poriadok a Ivy sa stále cítila ako na priamom slnku bez ochranného krému. Každé ráno sedieť v lavici s čertovsky krásnym Brendanom Danielsom bolo *utrpenie*. Nepierala, že celkom príjemné utrpenie, ale aj tak.

Prinútila sa vykročiť a vrhla na Sofiu ten najškarredší pohľad – vražedne prižmúrila oči – a prešla okolo nej. Sofia len zagúľala očami.

Ivy sa posadila a vytiahla si z drdola dlhú drevenú ihlicu a spoza závesu tmavých vlasov pozrela na Brendana.

Bol absolútne goticky úžasný v každom zmysle: pokožka farby čistého mramoru, vysoké líčne kosti, ktoré vytvárali tmavé priehlbiny na jeho tvári, kučeravé čierne



vlasý, ktoré mu siahali ku pleciam. Srdce sa jej rozbúchalo. Bola si istá, že by sa zmenila na prach, ak by niekedy prehodili čo len slovo. Brendan cvakal perom.

*Z tohto predmetu prepadnem, pomyslela si Ivy. Ako sa mám na niečo sústrediť, keď je tak blízko?*

Spevavý hlas prerušil jej myšlienkový pochod. „Keď prejdem cez nábor do tímu roztlieskavačiek a stanem sa kapitánkou, tak vymyslím tú najlepšiu zostavu!“ povedala Šarlota Brownová.

*Zabite ma ihneď*, pomyslela si Ivy. Jediná vec, ktorá bola pre Ivy nepríjemnejšia ako neopätovaná láska, bol bľabot Šarloty Brownovej o sebe samej.

„Už teraz som lepšia ako moja staršia sestra,“ štebotala Šarlota. „A to je pomocníčka kapitánky študentského tímu na strednej Franklin Grove.“

„Možno budem tvojou pomocníčkou!“ radostne povedala jedna z jej podlizovačiek.

„A možno nebudem mať pomocníčku,“ chladne odpovedala Šarlota.

Jedna vec bola sedieť vedľa Brendana Danielsa a umierať od hanby. Ale druhá vec bola sedieť za Šarlotou Brownovou a umierať od nudy, počúvajúc jej nekonečné, hlúpe, protivné drísty. Šarlota a jej stádo



oviec od prvého dňa školy neustále bľabotali iba o nábo-  
bore roztlieskavačiek.

Ivy si dala vlasy za ucho a vytiahla zošit. Otočila sa chrbtom k Brendanovi – ak nemohla byť s ním na-  
veky, tak aspoň využila čas produktívne – a nalistovala  
zadnú stranu, kde si zapísala nápady na slohovú prácu.

„Bývalé kapitánky roztlieskavačiek z Franklin  
Grove: kde sú teraz?“ napísala. *Pozrime sa*, pomyslela  
si. Kapitánkou bola aj Carli Spithová, ktorá skončila  
ako predavačka v supermarkete. Melinda Willsock-  
sová, ktorá bola minulý rok korunovaná za kráľovnú  
automobilovej šou, ešte stále žije s rodičmi a nevie si  
nájsť normálnu prácu. A...

Ivy si uvedomila, že v triede odrazu nastalo ticho.  
Prestala písať.

„Žiaci,“ povedala pani Starlingová, „chcem vám  
predstaviť novú členku komunity Franklin Grove.“

Vedľa pani Starlingovej stálo dievča v ružových  
šatách. Ivy sa odrazu zmocnil ten istý divný pocit, kto-  
rý mala, keď ju prvýkrát uvidela na chodbe – cítila nie-  
čo ako déjà vu v kombinácii s bolesťou žalúdka.

„Volá sa Olívia Abbottová,“ povedala pani Starlin-  
gová. „Práve sa sem presťahovali z pobrežia.“



Ivy si chytila privesok a točila prsteňom, kým pozorovala nové dievča v prednej časti triedy. Olívia mala dlhé hnedé vlasy zviazané do vysokého chvosta. Jej šaty boli nesmierne ružové. Nebola to osoba, ktorá by za normálnych okolností upútala Ivinu pozornosť. Tak mala Ivy pocit, akoby pozerala na osobu, ktorú už niekedy stretla.

Olíviu posadili do prednej lavice. Pani Starlingová si asi zaumienila, že zruinuje Ivin život starodávnou kliatbou zlého zasadacieho poriadku. Nech Ivy vykrúcala krk akokoľvek, nevidela do tváre nového dievčaťa.

Kým sa Ivy snažila počúvať výklad o zákonodarnej moci a zároveň vyzerat' super a nádherne, pre prípad, že by sa Brendan pozeral, premýšľala aj nad tým, odkiaľ Olíviu Abbottovú pozná.

Rozhodla sa napísať do zošita zoznam možností: Škôlka? Prvý stupeň školy? Tanečný tábor? Letné sídlo? Reštaurácia Mäsový raj? Karneval? Nákupné centrum? Nakoniec v zúfalosti napísala... televízia???

Nebolo veľa ľudí, ktorých by Ivy poznala a Sofia nie, a tak odtrhla roh listu a posunula lístoček dozadu svojej kamarátke, kým pani Starlingová písala niečo na tabuľu.





Sofiina odpoveď prišla ihneď: „Blázníš? Je priružová na to, aby sme ju poznali!“ Naspodku nakreslila jeden zo svojich zajačích obrázkov.

„Milujem tvoj kožušok!“ povedal jeden zo zajkov.

„Ružová je moja prirodzená farba!“ odpovedal druhý, ktorý mal vo vlasoch stuhu.

Ivy sa snažila zakryť smiech falošným kašľom, ale výsledné chrapčanie znelo naozaj príšerne. Brendan si zrejme pomyslel, že znelo ako mačka, ktorá vykašľiava chumáč srsti.

Ivy zbadala, ako Olívia zdvihla ruku, aby sa niečo opýtala. „Úlohu treba napísať na počítači?“ Dokonca aj jej hlas bol akýsi známy.

Ivy si bola viac než istá, že na tom dievčati v ružových šatách je niečo divné.

Keď zazvonilo, Ivy počkala, kým Brendan odíde, a až potom vstala zo stoličky. Spolu so Sofiou kráčali smerom ku skrinkám, keď ju Sofia drgla ramenom a povedala: „Vyzerá to tak, že nový zajko je v pasci.“

Na konci chodby pri toaletách stála Olívia Abbotová v obkľúčení štyroch chalanov v čiernych heavy-metalových tričkách.

Len to nie, pomyslela si Ivy. Sú to Beštie.



Kým si Ivy vlastne uvedomila, hnala sa už smerom ku skupine.

„Nové mäso,“ počula, ako povedal jeden z chalanov.

„Si píš, kámo.“ Zarehotal sa ďalší. „A najlepšie s kečupom. Zaujímalo by ma, či má rada horory.“ Všetci vybuchli do smiechu.

Ivy videla Olíviu prvýkrát bez úsmevu na tvári. Ich pohľady sa stretli ponad plecia chalanov. Olívia vyzerala čiastočne zmätene, čiastočne vystrašene.

Ivy začala zuby. Nech jej je noc svedkom, že v nijakom prípade nedovolí, aby tie najväčšie gotické nuly na škole zožrali toto dievča zaživa. „Beštie, zmiznite a zdochnite!“ zavrčala na nich. Odsotila ich a postavila sa pred Olíviu. „Choďte poľovať na parkovisko pred obchod.“

„Čo máš za problém, Vegová?“

„Ty si môj problém, ty krysa. Na to vezmi jed.“ Ivy vrhla na nich vraždiaci pohľad. „Povedala som zmiznite!“

Beštie sa váhavo zasmiali a zdúchli.

„Som taká rada, že si sa objavila,“ vykrikla Olívia. „Ani neviem, ako sa voláš, a už si moja obľúbená osoba!“



Ivy sa predstavila. „A neboj sa tých Beštíí,“ povedala. „Sú neškodní. Správajú sa drsne, ale nie sú ani zďaleka takí strašidelní, ako smrdia.“

„Vidím, že vieš, ako si s nimi poradiť,“ poznamenala Olívia.

„Hej, to by som mala,“ povedala Ivy. „Budem ich mať na krku celú večnosť.“

Olívia sa zasmiala. „V každom prípade, ďakujem ti dnes už druhýkrát, Ivy Vegová. Som ti naozaj vd'ačná.“

Ivy pohltil divný pocit s takou silou, že sa takmer zatackala. Odrazu si uvedomila, prečo jej je to dievča také povedomé. Vyzerá skoro ako ja, pomyslela si Ivy. Viac ako len skoro – ona vyzerá presne ako ja!

Odrazu sa jej zatočila hlava a roztriasli kolená. Mala pocit, že sa povracia alebo odpadne rovno uprostred chodby. Brendan by ju uvidel váľať sa na linoleovej dlážke ako handrová bábika, s tvárou belšou ako kosť a s pokrútenými nohami v čiernych pančuškách.

Olívia stále čosi hovorila, ale hluk v Ivinej hlave prehlušil jej slová.

„Neskôr,“ zachrapčala Ivy. Vletela na dievčenské toalety rýchlo ako netopier.



## ❧ KAPITOLA 2 ❧

No paráda, to som prehnala, pomyslela si Olívia. Prečo sa vždy pri nových ľuďoch správala tak nemožne? To dievča Ivy chcelo byť milé a Olívia sa na ňu vrhla a takmer ju unudila na smrť. To úbohé dievča vyzeralo, že sa povracia.

Olívia si však nemohla pomôcť a neustále premýšľala nad tým, prečo jej Ivy Vegová prišla na pomoc. Koniec koncov Ivy je ultragotička. Ak bol niekto ako ona priateľský k osobe ako Olívia dvakrát počas jedného doobedia, tak to je, mierne povedané, nezvyčajné.

No čo už. Olíviu čakala hodina telesnej, musela



nájsť skrinku a prezliecť sa tak rýchlo, ako sa len dalo. Riaditeľ povedal, že slečna Barnettová, učiteľka telesnej výchovy, je aj trénerkou roztlieskavačiek. Olívia chcela na ňu urobiť perfektný dojem.

„Slečna Abbottová, nemáte ponožky,“ prísne povedala slečna Barnettová asi o sedem minút neskôr. Olívia nemala ani príležitosť predstaviť sa. „Toto je hodina telesnej výchovy, mladá slečna. Ako môžete športovať, keď máte bosé nohy?“

Olívia sa stále snažila usmievať, čo nebolo ľahké, keďže vážne prikyvovala. „Absolútne súhlasím,“ povedala úprimne. „Som roztlieskavačkou od ôsmich rokov a úplne rozumiem nebezpečenstvu bolestivých pľuzgierov a neželanej plesni nôh. Madam, sľubujem, že si ponožky už nikdy nezabudnem.“

Slečna Barnettová prikývla s neochotným rešpektom. Na svete hádam neexistuje učiteľka telesnej, ktorej by sa nepáčilo oslovenie madam, pomyslela si Olívia.

Len čo slečna Barnettová porozprávala Olívii detaily o nábore do tímu roztlieskavačiek, ktorý sa mal konať o tri týždne, odviedla ju na druhú stranu telocvične, kde tri dievčatá trénovali premety. Slečna Bar-



nettová zamávala na jednu z nich s blond chvostom, ktorá ihneď pribehla.

„Šarlota Brownová, toto je Olívia Abbottová. Tiež sa chce zúčastniť náboru do tímu.“

„Ty si to nové dievča!“ vykrikla Šarlota. „Vitaj na Fraaaaaaaanklin,“ zatočila rukami, akoby to bol motor, a vystrela ruky do vzduchu – „GROVE!“

Olívia sa usmiala. „Teší ma.“

„Pod,“ povedala Šarlota. „Práve sa chystám Katie a Allison naučiť neuveriteľne úžasnú zostavu!“

Za to doobedie sa Olívia prvýkrát uvoľnila. Našla roztlieskavačky. Na rozdiel od ostatných žiakov v telocvični, tieto tri dievčatá mali na sebe rovnaké ružové šortky a obtiahnuté sivé tričká s nápisom Diabli z Franklin Grove. Olívia už teraz vedela, že sa čoskoro s nimi skamaráti, budú prespávať u niektorej z nich a v šatni sa rozprávať o chlapcoch.

Olívia sledovala, ako Šarlota predviedla svoju zostavu. To dievča bolo fakt dobré. Bola energická, pekne sa hýbala a vysoko skákala. V tej chvíli bolo celkom možné, že Šarlota Brownová bude jej novou najlepšou kamarátkou.

„Šarlota, to bolo super!“ povedala Olívia. Až na to,



že „diabol“ sa veľmi nerýmuje so slovom „karambol“, ale nevadí, pomyslela si Olívia. „Podobné zostavy sme trénovali aj na mojej starej škole.“

„Vymyslela som to sama.“ Šarlota žiarila.

V zostave bolo pár komplikovaných častí, ale nič príťažké. Olívia sa to hneď naučila. Párkrát to spolu precvičili a Olívia dokonca vymyslela nový pokrik: „Keď k Diablom patríte, veľký hluk tu narobíte!“, ktorý zakričala namiesto toho Šarlotinho.

„Prepáč, Olívia,“ povedala Šarlota a pribehla z miesta, kde s Katie a Allison nacvičovali potlesk. „Myslím, že si sa naučila zlé slová. Asi by sme si to mali znova prejsť.“ Olívii to neprekážalo. Koniec koncov, je to Šarlotina zostava a pokrik.

Olívii sa uľavilo, keď pocítila, že tam zapadla. Keď po hodine kráčala do šatne, slečna Barnettová sa na ňu dokonca usmiala.

„Dobrá práca, Olívia,“ povedala učiteľka telesnej. Od radosti mala chuť urobiť kotrmelec!

„Slečna Barnettová to hovorí každému,“ povedala Šarlota a otvorila dvere do šatne.

Olívia pokrčila ramenami. „Nevadí, dnes ráno som bola nikto. Ak som ,každý‘ tak je to pokrok!“



Počas obeda sa tak však necítala. Olívia sa obzerala po jedálni a opäť sa cítila ako nikto. Vôbec nevedela, kam si sadnúť. Priala si, aby bola opäť vo svojej starej škole, s Karou a Mimi, ktoré by jej kývali od stola pri okne.

Nakoniec Olívia zbadala Kamilu, ktorá sedela sama v rohu a hltala sci-fi príbeh spolu s obedom. Olívia sa od šťastia skoro rozbehla, keď ju zbadala.

Už bola takmer pri Kamilinom stole, keď sa objavila Šarlota Brownová, oblečená v ružovom svetri. Za ňou stáli Katie a Allison a ich úsmevy žiarili ako biele bilbordy nad ich táckami.

„Pod' si sadnúť k nám!“ povedala Šarlota.

Olívia pozrela na Kamilu, ktorá mala ešte stále oči zapichnuté do knižky. Olíviu to akosi zamrzelo. „Dobre.“

„Toto je stôl populárnych deciek,“ povedala Katie, keď sa posadili.

„Sedíme tu každý deň,“ povedala Allison.

„Super.“ Olívia sa usmiala a v tichosti si všimla, že tu okrem nich nikto iný nesedí.

„Dievčatá,“ povedala Šarlota. „Pekne po poriadku. Myslím, že najprv musíme Olívii vysvetliť pravidlá.“

„Aké pravidlá?“ opýtala sa Olívia.





„Och,“ Katie zagúľala očami. „Šarlotine pravidlá.“

„Nie, Katie.“ Šarlotu to zjavne nahnevalo. „Pravidlá školy Franklin Grove.“ Narovнала chrbát a zhlboka sa nadýchla. „Pravidlo číslo jeden,“ ohlásila Šarlota. Natiahla ruku k Olíviinej tácke a dvomi prstami opatrne zobrala kúsok cesnakového chleba. Vyzerala znechutene, akoby držala mŕtveho vtáka. „Nikdy si neber cesnakový chlieb. Úplne to zničí...“

Upírov? pomyslela si Olívia.

„... tvoj spoločenský život,“ dokončila Šarlota a pustila chlieb na Olíviinu tácku.

„Pravidlo číslo dva,“ pokračovala Šarlota a utrela si ruky do obrúska. „Ružová je in. Čierna –“ vrhla škaredý pohľad na druhý stôl, pri ktorom Olívia zbadala Ivy Vegovú a jej kamarátov – „je absolútne nemoderná. Ale to už vieš, však?“ dodala Šarlota a žmurkla na ňu.

„Už sa neviem dočkať, kedy si požičiam tieto šaty,“ povedala Katie a súhlasne si Olíviu premerala. „No v každom prípade,“ povedala Šarlota, „pravidlo číslo dva znie: ružová je dokonalá!“

Olívia sa znepokojene zamrvila na stoličke.

„Ale pravidlo číslo tri je to najdôležitejšie zo všetkých,“ pokračovala Šarlota.



Šarlota pozrela na Katie a Allison, ktoré prikývli. Šarlota potom dvakrát tleskla a všetky naraz povedali: „Tím je všetko a kapitánka vymýšľa pokriky!“

Vyzeralo to, akoby si to natrénovali, a Olívia si uvedomila, že to tak asi naozaj je. „Super,“ povedala a nemyslela to v zlom. „Kto je kapitánka?“

Katie a Allison sa zhrozene pozreli na Olíviu.

„Nič sa nedeje,“ povedala Šarlota. „Je tu nová. Olívia, to je výborná otázka. Ja som kapitánka.“

Olívia sa nedokázala ovládnuť a šokovalo ju to. Musela zjesť plnú lyžicu ovocného šalátu, aby zakryla svoju reakciu. Nakoniec prehltla. „Ja, ehm, som sa rozprávala v telocvični so slečnou Barnettovou a ona povedala, že kapitánka sa zvolí až po náboře do tímu.“

„Ja viem,“ povedala Šarlota a súcitne prikývla. „Musí to hovoriť, inak by ju prepustili. Vieš, aby to bolo fér. Ale všetci vedia, že to budem ja.“

„Všetky roztlieskavačky každý rok súťažia o miesto v tíme, aby to aspoň vyzeralo, že šancu dostávajú aj iní ľudia,“ povedala Katie.

„Ako ty!“ ihneď vykrikla Allison. Vtedy si uvedomila, čo povedala, a dodala, „aj keď som si istá, že sa ti to podarí, ak sa pridáš k nám.“



Olívia sa nasilu usmiala a prikývla. Mala som si sadnúť ku Kamile, pomyslela si. A potom Olívia kúti-  
kom oka zbadala Ivy a jej kamarátky, ktoré prechádzali  
okolo nich a niesli tácky.

Šarlota si odkašľala. „Je to hrozné,“ povedala na-  
hlas, „že si niektorí ľudia nemôžu dovoliť oblečenie  
z tohto storočia. Mali by sme založiť charitu.“

To hádam nie! Mohla toto Šarlota povedať?! po-  
myslela si Olívia. Keď Ivy a jej kamaráti prechádzali  
okolo, Olívia sklopila pohľad na tácku. Našťastie, nič  
na to nepovedali.

Keď gotici odišli, Olívia sa narovnala. „Šarlota, čo  
to malo znamenať?“

„Čo prosím?“ povýšenecky povedala Šarlota.

„To dievča Ivy mi dnes zachránilo krk. A aj keby  
sa to nestalo, nemyslím si, že máš právo raniť jej city.“

„Nuž, ďakujem ti za spätnú väzbu, Olívia,“ vy-  
buchla Šarlota. „Ale je jasné, že nevieš, o čom hovoríš.  
Nateraz ti odpustím, že to nevieš, pretože si nová, ale  
niečo ti o tých gotikoch poviem. Živé mŕtvolky nemajú  
city!“



Toto je fakt super, nahnevane si pomyslela Ivy, keď zazvonilo na začiatku poslednej hodiny. To nové dievča, ktoré vyzerá presne ako ja, je najlepšou kamarátkou Šarloty Brownovej a sedí so mnou na biológii.

Ivy si s rachotom sadla na stoličku v zadnom rade. Nemohla uveriť tomu, že sa Olívia tak ľahko chytila do Šarlotinej siete. Olívia možno vyzerala do tváre ako Ivy, ale v inom si neboli podobné.

Och. Olívia sa blížila.

„Ahoj,“ potichu povedala Olívia. Vyzerala zahanbene.

A to by aj mala! pomyslela si Ivy.

Olívia vtom povedala: „Pán Strain mi povedal, že na labákoch budeme vo dvojici.“

Čože?! Toto je neuveriteľne zlé, potichu zúrila Ivy. Toto bol oficiálne jej najdivnejší a najhorší deň v živote. Už-už chcela povedať niečo naozaj protivné, ale výraz na Olíviinej tvári ju umlčal.

„Som šokovaná z toho, čo Šarlota na obede povedala. Vieš, ty si tá najmilšia osoba, ktorú som doteraz stretla. Viem, že som jej mala niečo povedať. Len som jednoducho nevedela čo, bola som taká zmätená. Ved', pozri. Ty máš neuveriteľný vkus,“ povedala Olívia.



„Čo-čože?“ zajakala sa Ivy.

„Toto sú tie najlepšie šaty, aké som za celý deň videla!“ Olívia pokračovala: „A určite chcem skúsiť ten účes s paličkou vo vlasoch. Máš oveľa lepši vkus ako Šarlota Brownová.“

Ivy nemala slov.

„Tak či onak, naozaj ma to mrzí,“ dodala Olívia.

Olívia Abbottová možno nebola Šarlotin poskok. Ivy posunula knižky nabok, aby si Olívia mohla sadnúť.

„Nič sa nedeje,“ povedala Ivy. „Som zvyknutá na Šarlotino trápne správanie. Určite ti nepovedala, že bývame hneď vedľa seba.“

„To vážne?“ nedôverčivo sa opýtala Olívia.

„Smrteľne vážne. A nikdy nevynechá príležitosť povedať mi niečo odporné.“ Ivy zagúľala očami.

„Myslím, že všetky roztlieskavačky sú také.“

Olívia razantne pokrútila hlavou. „V starej škole som bola roztlieskavačkou a väčšina z nás nebola taká. Ved' ani gotičky nie sú všetky strigy.“

„Ako zázrakom.“ Ivy to presvedčilo a zasmiala sa.

Olívia otvorila zošit. „Vieš, jedna vec je, keby si jej niečo urobila. Ale aby sa Šarlota pre nič, za nič takto správala...“

